

gogor bada jartzen,
ark diola izuba
besteari sartzen.

ASTOA.

Onek etzubelarik
nekezkoa lana,
guchi zioten ere
ematen zer jana;
eta ala zalako
gose samar bizi,
bein zuben egin bere
echetik igasi.
Serbitzen jarririkan
chit urruti andik,
an zituben billatu
mudantza chit aundik;
zer jana nai ainbeste
izaten baitzuben,
bañan nekea ere
neurri artan zuben;
egun guziyan etzan
lanetik gelditzen,
egur karreo zuten
beti erabiltzen;
ezpazan pizkor asten
esatean arre,
nagusiya jaikitzen
zitzayon asarre;
eta ala, pausoa
laburtzen bazuben,

makillazoa aren
truk gañean zuben:
nola zeraman egur
lerdena berekin,
kostillak berotutzen
ziozkan arekin;
eta astoak gauza
ikusteaz ala,
len bañan gaizkiago
askoz bizi zala,
esan zuben:—lenago
kontentu ez nintzan,
gaizki bizi nintzala
kejatutzen nintzan;
bada orain nora bait
mugitutzen banaiz,
an igual gaizkiago
berriz izango naiz,
eta nola ez dagon
bizitzerik lasa,
naiago ditut emen
nere penak pasa.

. . . . .

Au da ispillucho bat
argiro dagona,
onetan dedin jarri
begira gizona;
ikusi ditzan bere
barreneko penak,
eta beste alderdi
askotan daudenak.

RAMON ARTOLA.